

Havas Emilné

Ez az asszony Havas Emilné, Ella néni, aki az én unokanővérem volt. A kép Budapesten készült 1950-ben. Ella Mariska nagynéném lánya volt. Az Ella Jugoszláviában, Szabadkán és Zomborban és azt hiszem Újvidéken is újságokba írt, újságíró volt. Sok éven keresztül vezetett egy lelki klinika jellegű rovatot Havas Ella néven -- Havas Emil volt a férje -- és írói körökben forgolódott egész életében. Szabadkáról deportáltak. A vasútállomáson, mikor mentek a vagon felé lépésben, lassan, látott egy kis mázsaházat vagy kis őrházat ott a vasútállomás külső vágányainál, ahol ezek a vonatok áthaladtak, és egy óvatlan pillanatban, nyári ruhában, blúzban kilépett a sorból, és bement ebbe a kisházba, ami üres volt, ott dekkolt, ha megtalálják, el lehet képzelni, mi lett volna vele, de nem találták meg. Elment az egész társaság, ő még mindig ott dekkolt, mikor elmentek, kijött onnan. Elment a vasúti pénztárhoz, ahol ismerték, hiszen újságíróként ott a neve közzájön forgott, meg őt magát is ismerték, hitelbe vett jegyet a pesti gyorsra. Nem volt pénze, egy fillér se volt nála, de adott hitelbe a pénztárosnő; felutazott Pestre a legközelebbi gyorsvonattal, voltak itt Pesten ismerősei, akiknek a révén el tudott bújni. A Balázs Béla nagyon jó ismerőse volt, ő is segített neki. Ez volt 1944 nyarán. Valahogy kapott egy albérleti szobát a belvárosban. Mindent megúszott. Bujkált, papírokat szereztek neki. Lett neki egy barátja, egy Kende Ferenc nevű keresztény, akinek volt egy könyv- és lapterjesztő irodája. A háború után folytatta az újságírást.